

Paasto ei ole tavallinen ajanjakso. Se on aikaa, jolloin meitä kutsutaan pohtimaan suhdettamme Jumalaan samalla kun elämme tavallista arkipäiväistä elämäämme. Juuri sen vuoksi meitä kutsutaan paastoamaan tavallisista asioista, ravitsemaan itseämme enemmän evankeliumilla, vahvistamaan rukouselämäämme sekä kiinnittämään enemmän huomiota laupeudentyöhömme heikkoja kohtaan sekä kääntämään sydämemme Herran puoleen. Nämä pääsiäistä edeltävät neljäkymmentä päivää voivat muodostua todellisiksi sisäisen matkan päiviksi. Voisimme verrata sitä siihen matkaan, jonka Jeesus tekee Galileasta Jerusalemiin. Paras tapa, jolla voimme antaa Jeesuksen tuntemuksien kasvaa sisällämme, on pysyä hänen seurassaan ja seurata häntä muutamien seuraavien pyhäpäivien ajan. Tänä aikana voimme antaa Jeesuksen sanojen ja esimerkin opastaa meitä. Tänä kuulemamme evankeliumi matkallamme kohti pääsiäistä näyttää meille, miten Jeesus kiipeeä vuorelle lähimpien oppilaidensa, Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen kanssa. Myös meidät johdatetaan korkealle paikalle, korkeammalle kuin mihin itsekkytemme ja pahat tekemme meitä tavallisesti sitovat. Sunnuntain liturgia ei ole käsky sen paremmin kuin jonkin rituaalin täyttämistäkään. Se on hetki, jossa meidät revitään irti itsekkydestämme ja kannetaan korkeammalle paikalle. Evankeliumi sanoo: *"Hän otti mukaansa"*. Se tarkoittaa, että hän riuhtaisi heidät pois heistä itsestään ja veti heidät osaksi omaa elämäänsä, kutsumustaan, tehtävänsä ja matkaansa. Jeesus ei halua kulkea yksin. Hän ei pidä itseään yksinäisenä sankarina, joka olisi melkein pä tuomittu olemaan parempi kuin kukaan toinen. Hän sitoo itsensä tuohon pieneen miesjoukkoon ja kiinnittää elämänsä heidän elämäänsä, vaikka hän tietääkin heidän olevan heikkoja, rajallisia ja toisia pois rajaavia. Ehkä hän todellakin ottaa heidät mukaansa juuri tämän vuoksi eikä jätä heitä taakseen siitäkään huolimatta, että he eivät aina ymmärrä. Jeesus on todellinen paimen: hän ei koskaan väsy ystäviinsä ja hän ottaa heidät aina mukaansa. Tuona päivänä hän vie heidät korkealle vuorelle rukoilemaan. Emme voi tietää Jeesuksen tuntemuksien syvyyttä ja voimaa noina hetkinä. Kuitenkin kirkastumisen kuvaus antaa meidän "nähdä" tai ainakin arvata, mitä Jeesus tunsi. Evankelista kirjoittaa: *"Hänen rukoillessaan hänen kasvonsa muuttuivat ja hänen vaatteensa sädehtivät kirkkaan valkoisina"* (Luuk. 9:29). Muutos hänen kasvoillaan oli niin suuri, että se heijastui jopa hänen vaatteisiinsa. Evankeliumit kertovat Jeesuksen kirkastuneen vain kerran, mutta ei ole aiheetonta olettaa, että Jeesus kirkastui, että hänen olemuksensa muuttui aina, kun alkoi rukoilla. Tuona päivänä hänen rukouksensa muuttui myös keskusteluksi Mooseksen ja Elian kanssa *"Jeesuksen poislähdöstä, joka oli toteutuva Jerusalemissa"*. Ehkä Jeesus näki koko elämänsä kulkevan nopeasti ohitse. Ehkä hän sai jopa nähdä välähdyksen elämänsä traagisesta lopusta. Opetuslapset olivat lähellä häntä väsymyksen painamina. He tekivät kaikkensa, jotta uni ei saisi heitä valtaansa. He kuitenkin pysyivät hereillä ja näkivät Jumalan kunnian. He ymmärsivät, kuka Jeesus oli ja millainen oli hänen läheinen suhteensa Isään. Oli varmasti kaiken vaivan arvoista katsoa noihin kasvoihin, jotka olivat niin erilaiset kuin kenenkään miehen tai naisen kasvot. Kiitollisuuden ja hämmästyksen sanat tulivat Pietarin suusta: *"Opettaja, on hyvä, että me olemme täällä. Me teemme kolme majaa: sinulle ja Moosekselle ja Elialle."* Ehkä hän oli poissa tolaltaan, mutta näky oli vaikuttanut häneen suuresti.

Pilvi ympäröi kolmea opetuslasta ja he pelkäsivät. He kuuluivat kuitenkin heti äänen, joka sanoi taivaista: *"Tämä on minun Poikani, minun valittuni, kuuluu häntä"*. Keskellä pilveä, pelon hetkellä, kuuluu selkeä ääni. Se on evankeliumin ääni, joka näyttää meille hänet, johon meidän täytyy panna toivomme. Kun kolme opetuslasta avaa silmänsä, he eivät näe ketään muita kuin Jeesuksen. Niin, Jeesus on ainoa elämän Mestari. Vain hän voi pelastaa meidät. Tämä oli epäilemättä uskomaton kokemus kolmelle köyhälle opetuslapselle, mutta se voi olla myös meidän kokemuksemme, jos annamme Jeesuksen johtaa meitä. Hän puskee meidät pois itsekkydestä ja vetää meidät omaan elämäänsä. Saamme olla osallisia suuremmasta todellisuudesta, tuntea suurempia tunteita ja saamme maistaa elämää uudenlaista elämäntapaa. Meidän elämämme ja sydämemme kirkastuvat ja tulemme enemmän Jeesuksen kaltaisiksi. Apostoli Paavali muistuttaa *filippiläisiä kyynelsilmin siitä, että Herra Jeesus "muuttaa meidän ruumiimme tästä alennustilasta oman kirkastuneen ruumiinsa kaltaiseksi voimallaan, jolla hän kykenee alistamaan valtaansa kaiken"* (Fil. 3:21). Kirkastuminen merkitsee rajojen rikkomista. Se tarkoittaa Jumalan hyvyyden kontemplaatiota, sen mietiskelyä, miten laaja Jumalan horisontti onkaan ja kuinka syvällisiä hänen evankeliuminsa vaatimukset ovatkaan. Tämän kaiken pyhä liturgia antaa meidän nähdä ja kuulla Jeesusta.

Astukaamme alas vuorelta yhdessä ja lähtekäämme yhdessä Jeesuksen kanssa kohti tulevaa viikkoa. Me emme kulje yksin – Jeesus on kanssamme valona, voimana, lohdutuksena ja tukena, kun jatkamme matkaamme kohti pääsiäistä.